

Don't eat the smokin' fish

I.

Zvolen – Kremnica za päťdesiat minút.

Za oknom vlaku husto prší, kvapky obmývajú sklenú tabuľu. Predstavujem si, že je to obrovské akvárium, že domy, stromy a výpravcovia staníc, ktoré stretneme, sú nejaký zvláštny druh rýb. Nehnevala by som sa, keby som sa sama stala rybou. Viedla by som život plný premýšľania. Tiché myšlienky by som ťahala za sebou a pomaly ich strácala v nekonečnom mori. Hovorila by som iba pekné slová, špeciálne sa sústredila na ich zvuk. Spala s otvorenými očami a plietla hlavu iným rybám, iným ľuďom.

Počúvam monotónnu melódiu cesty a ide mi z nej prasknúť hlava. Normálne mi to neprekáža, ale teraz by som vraždila pre štipku ticha. Vlastne sa mi nechce ani pohnúť. Premýšľanie mi v posledných dňoch veľmi nejde. Vždy som si myslela, že život bude fajn, keď nebudem mať hlavu plnú strapatých pichľavých myšlienok, lenže teraz sa cítim akási príliš prázdna. Nie prázdna, ale nezmyselná. Aj keď človek na tomto svete nie je na to, aby premýšľal, ale na to, aby rozmnožoval svoj genetický kód. Práve teraz nevidím zmysel seba samej, keďže nemám vo zvyku rozdávať svoje čiastočky, svoj kód, len tak kade tade. Nič iné prospešné mne alebo svetu nie je možné. Lebo každá činnosť si to myslenie vyžaduje (rozmnožovanie genetického kódu vlastne tiež, aj keď k tomu niekedy prichádza bez rozmyslu).

Nechce sa mi putovať po kremnickom svete. Robím to len kvôli tomu koncertu O.C. a jeho kapela. Pozval ma naň v predstihu, mesiac predtým ako pripichol oznam na nástenku v triede. Je to náš estetikár. Niekedy má celkom čudné

nálady. Vtedy sa snaží zbalit' všetky ženské z triedy tým, že sa tvári aký je strašne nadržaný, čo v tých chvíľach bezpochyby aj je, rozpráva o bradavkách, pozýva nás k sebe do kabinetu a tak podobne. Všetky s ním tú jeho hru hráme, tvárime sa pobúrene, hanblivo, ale každá vie, že je to len tak. Okrem Katy. Tá sa niekedy pred koncom prvého polroka rozhodla, že ho bezmedzne miluje. Otravuje tým celú triedu a hodiny estetiky trávi tak, že sa buď červená, vyrušuje, smeje, alebo plače. Najviac zat'ážuje mňa, pretože O.C. má privát vo vedľajšom vchode nášho internátu, z čoho usúdila, že sledujem každý jeho krok a musí so mnou tvrdo bojovať.

Môžem sa tisíckrát stavať, že príde. Bude tam hneď prvá so svojim arogantným výrazom v ružovo - tyrkysovom tričku a miliónom svojich pseudokamarátok. Vždy, keď prejde O.C. okolo bude sa tváriť, že omdlieva a tak, aby to počuli až na Jamajke, pošepká jednej zo svojich žien na život a na smrť, že ho miluje.

Keď ma sem O.C. pozval, sedela som na lavičke pred internátom a fajčila povečerovú cigu. Prisadol si. V to ráno som mu dala prečítať svoje literárne netvory. Chystal sa variť párky. Bavili sme sa o cigaretách, svete a o knihách. Potom mi pod'akoval za literatúru a za odmenu ma pozval na koncert jeho kapely. Zatvárala som sa neurčito, lebo má byť v sobotu a to som doma vo Zvolene. Vedela som, že prídem, ale chcela som vyzerat' nevyspytatel'ne. Ryby ma naučili, že nemusím vždy urobiť to, čo sa odo mňa očakáva. A keď to náhodou urobím, mala by som sa aspoň tváriť, že to nebude také jednoduché.

Cesta zo stanice je z kopca, trochu sa šmýka. Rozpustím si vlasy, nech mi naprší do myšlienok. Pekná prechádzka. Nevie, ako dážd' vonia, ale mám rada, keď sa ma dotýka. Je to jediný dotyk, ktorému sa neviem a nechcem brániť. Nie je mi zima. Je mi príjemne aj napriek tomu, že mám mokré nohy. Cestou zbieram všetky kamene, čo len trošku pripomínajú rybu. Sú čisté. Dážd' všetko zmyje, alebo aspoň z veľkých vecí urobí menšie a nenápadnejšie.

Pred kinom stojí zopár ľudí a O.C. Pozdravím ho a zapálím si. Postavím sa d'alej od tých, ktorým sa musí venovať. Nemám rada prítomnosť neznámych, ak ich je veľa. Vedľa mňa sa postaví Dlhovlasý Kučeravec. Nepoznám ho. Nikdy som ho v Kremnici nevidela. Sleduje ma ako fajčím a dosť podivne sa usmieva. Napokon si vypýta oheň. Chvíľu uvažujem, či to nie je výzva pričarovať blesk, ktorý by udrhel do nejakého blízkeho stromu. Podám mu zapal'ovač. Koniec rozhovoru. Fajčí, sleduje ma a usmieva sa ešte podivnejšie ako predtým. Prikradne sa O.C. Kučeravca pozná. Obaja sa tak tvária, ale asi sa nepoznajú dosť na to, aby sa mohli baviť len tak o ničom. Pýta sa, či si nedáme pivo, je nealkoholické. Kučeravec pokrúti hlavou, dofajčí a odchádza. Ja poviem, že svetlé ani alkoholické veľmi nemusím. Kučeravec povie, že správne a stratí sa niekde v útrobach kina s nebezpečným názvom Partizán.

I deme hore. Kata a jej družice sedia v prvom rade. Pozdravia ma a ja im kývnem, aby sa nepovedalo. Sadnem si niekam dozadu, kde už ku mne nedovejú jej reči. Len hudba, nič a hudba. Najprv hrá nejaká kapela z Prievidze. Konečne zistím, kde sa v tomto meste nabral Dlhovlasý Kučeravec. Je basgitarista. Rozmýšľam, ako by asi vyzeral, keby bol ryba. Či by vôbec zvládol byť rybou a či vie, aké je to krásne. Počúvam ich so zavretými očami, sústred'ujem sa najmä na tóny Kučeravcovho nástroja. Spevák ma veľmi nezaujal, ani texty. Vlastne, keby nebolo Kučeravca, asi by som sa tvárila podobne znudene ako Kata a jej krúžok.

Prichádza O.C. a jeho kapela. Sú traja. Gitara, bicie, basgitara. Spev nemajú. Na začiatok sa O.C. ujme slova a všetkých víta: „ Som rád, že ste prišli. Tento koncert, alebo čo to tu je, by som chcel špeciálne venovať Dáške.“ Ešte ukáže prstom, aby sa všetky oči nalepili na mňa. Zahliadnem v diaľke Katin nenávistný pohľad. Pripadám si v tejto situácii mimoriadne trápne. Hľadím do zeme a vlastne hocikam. Určite sa červenám, našťastie je tma a asi to nie je vidieť. Napokon nájdem v hľadisku Dlhovlasého Kučeravca a snažím sa upokojiť pohľadom naňho. Keď si ma všimne, podivne sa usmieva. Opät'.

Hrajú naozaj dobre. O.C. mi raz povedal, že kapela je jediné, čo sa mu v poslednej dobe darí. Verím. O.C. je tiež basgitarista. Vychutnávam si každý tón znepokojujúcej hudby. Cítim sa neisto, teda, nie ja, cítim neistotu človeka, ktorý tie skladby zložil, znepokojenie, strach a vôbec.

Keď skončia, príde za mnou Kata. Nemôže tomu uveriť. Ako som jej to len mohla urobiť? To už za všetko na tomto svete nesiem vinu ja? Dozviem sa, že som sprostá kurva a, že ma plánuje zabiť. No fajn. Odpochoduje aj s družstvom svojich mažoretiek preč. Chvíľu počkám a odoberiem sa. Proti takým rečiam sa inak ako tichom ani brániť nedá.

Už neprší. Chodníky voňajú po daždi. Dážď vonia iba na chodníkoch. Načerpávam plnými dúškami nikotín. Objaví sa O.C.: rozprávame sa len tak o ničom, že sa mi páčil koncert, boli výborní a pustila by som si ich aj doma v obývačke. O znepokojení, ktoré z tej hudby vychádza, mu nepoviem. Bud' o tom vie, alebo nie. Kata nás sleduje z druhého konca ulice. Vyruší nás ktosi z tej prievidzskej kapely, že či nejdeme na pivo. Zatvárim sa celkom zvláštne, lebo neviem, či môžem ísť s nimi. O.C. sa ma spýta, či teda idem. Poviem, že dobre. Z budovy sa vyrúti celá hudobnícka spoločnosť. Kata nás ešte stále sleduje.

Sedíme pri najväčšom stole. Vedľa mňa je Dlhovlasý Kučeravec. Všetci pijú svetlé, len my dvaja tmavé. O.C. nás akože zoznamuje a každému rozpráva, že som jeho študentka. Zoznamovať sa takto hromadne je dosť hlúpe, lebo v snahe zapamätať si mená všetkých tých ľudí mi z hlavy vyletí meno Dlhovlasého Kučeravca. Zato všetci, čo to nezistili na koncerte, teraz už bezpečne vedia, že sa volám Dáša.

Bavím sa s Kučeravcom o všetkom a o ničom. Aký je život dobrý, zlý, neurčitý a tak. Vypyta si odo mňa číslo, ktoré mu nedám. Prečo sa všetci zameriavajú na

čísla iných ľudí? O chvíľu sa premeníme na neurčité desaťmiestne čísla a nikto už nebude tým, kým by mal byť, ale tým, čo mu prideli operátor. Keď sa už musíme nejak rozoznávať, prečo si každý nevymyslí nejakú charakteristiku samého seba? Každý by bol niečím a tí, čo nemajú ani štipku fantázie by mohli byť ľuďmi. Prečo Dlhovlasému Kučeravcovi nestačí, že som ryba, ktorá má rada tmavé pivo?

Potom sa odoberiem. Kremnica – Zvolen za štyridsať minút. Cesta späť je vždy akási kratšia. Aj keď je zložitejšia, predsa len je z kopca.

Pondelok v škole je tichý. Kata presvedčila všetky herečky, že je to moja vina, že som ju zradila. Celkom som si vychutnala stav, v ktorom ma nikto neotravoval hlúpostami a všetci si šepkali veci, ktoré som nepotrebovala počuť a vedieť. Na estetike striedavo zazerali na O.C. a na mňa. Našťastie mal jednu zo svojich nálad. Rozprával nám o tom, že zjesť zajaca je lepšie ako sex. Je to hlboký prejav lásky. Tváril sa pritom mimoriadne úchylne.

Potom si už na ten koncert nikto nespomenul. Kata riešila závažnejší problém. Ako sa pripravuje zajac.

II.

Bozkávať sa dá aj rukami.

Sedím na tráve. Okolo mňa kremnické námestie. Za deň tadeto prejde asi milión turistov plus nejakí pôvodní obyvatelia. Slnko na nich svieti ohromným spôsobom. Všetci sa tvária nepríjemne. Extrémne teploty im nerobia dobre. Ja sa spolieham na svoj rybí pokoj. Vychutnávam si pohľad na nich a vôbec ten kúsok samoty, čo som si dnes pre seba ukradla. Nie je mi zle ani dobre. Len neviem, čo so sebou. Tráva vonia letom, no niektorí okolooidúci si predsa vykračujú v dlhých rukávoch, aby okrem tváre a dlaní neodhalili ani malý kúsok seba. Alebo to robia pre vyjadrenie príslušnosti k nejakej z typických skupín. Nevieť.

Špeciálnym prejavom je mikina s klokaním vreckom. Je to taký tunel na bruchu. Nič sa ním nedá pokaziť, to je na tom to dobré, je to znak každej z tých skupín. Dost' ma to udivuje, pretože sa vždy všetci tvária, že je každé spoločenstvo iné a pritom toto patrí všetkým a nikomu to neprekáža. Raperi, skateri, čupky, nezávisláci, skíni, je jedno kto. Každý ňou vyjadrí práve ten svoj ideálny názor.

Má ju aj Matúš. Nevieť, ku komu sa radí on. No, ako sám tvrdí, vyjadruje ňou príslušnosť k sebe samému. Ani neviem prečo som bola ochotná mu to uveriť možno preto, že on ako prvý pochopil môj obdiv k rybám a preto, že ten jeho tunel je niečím zvláštny. Vždy, keď nemáme čo robiť, prepchám cezeň ruku.

Stretne sa s jeho rukou a začnú sa rozprávať, len tak o ničom, aké sú herečky hlúpe, keď sa chodia na každej hodine ospravedlňovať, čo bude na obed a tak vôbec. Potom Matúšova ruka navrhne, že pod'me sa bozkávať a ruky sa začnú, najprv len tak decentne. O chvíľu však musia zaliezť do tunela, aby ich nikto nevidel, keď robia neprístupnosti. Zabávame sa takto často. Lebo naše ruky sa majú rady.

I nokedy sa zase zabávame tým, že mi Matúš vyznáva lásku a ja sa tvárim ako nedobytná žena. Vychutnávam si to chvenie. Chvenie, keď sa k sebe priblížime natoľko blízko, že ruky už nemajú šancu nič prerušiť. Vtedy sa väčšinou napijem z piva, alebo sa pozriem inam a tvárim sa, že ma zaujalo niečo celkom vzdialené, aby som tie atómy, všetku tú podivnú energiu rozohnala kade tade.

Koniec školského roka. Všetci sa uponáhľaní s veľkými ruksakmi plnými vecí, tých posledných, čo nazhŕňali na internáte, tešia na svoje domovy, na svoje matky.

Idem na stop. Nevie, či som jediná, ktorá sa neteším domov, ale vyzerá to tak. Napriek tomu tam už chcem byť, počúvať reči o zlom vysvedčení, chcem sa umárat' v depresiách aké je to leto hlúpe a neznesiteľné. Čaká ma minimálne hodina vykrikovania na všetky egoistické svine, čo ma nevezmú a nepriblížia čo i len kúsok k domovu. Hodinu budem zúfalo mávať tabuľkou...

Teda, čakalo by ma to, keby ma ružovo - tyrkysové ženské neprehovorili, že pod' na pivo. Idem. Lebo pivo mám rada. Svetlé ani nie, ale tmavé mám fakt rada. Má peknú farbu. Čierna sa mi páči. môžem v nej vyzerat' elegantne, normálne, smutno, veselo, úplne debilne a nijako zároveň. Okrem toho ju neuznávajú čupky z triedy, takže im ňou robím prieky. Nevyžívam sa v tom úplne, ale niekedy je fajn namýšľať si, že im na mne vadí to, že si nefarbím vlasy, netrhám obočie a nosím ich neobl'úbenú farbu, a nie to, čo im vadí naozaj.

Rezervovali pre našu triedu dva stoly. Celkom slušné. Sedíme len tak. Ja pijem pivo, čupky vodku, ja fajčím šúl'ané, čupky Marlboroky. Teda, okrem Katy. Kata pije kofolu, nefajčí nič a hádže po nás opovržlivé pohľady.

Prisadne si k nám O.C. Sedí pri mne, v jeho spoločnosti zvládnem d'alšie tri pivá. Nevie celkom presne, čo sa to s ním deje, ale výnimočne pije aj on tmavé. Rozprávame sa o stratených láskach, ktoré odcestovali. Málokedy také niečo vydrží. Má pravdu. Aj ja mám pravdu. Obaja máme pivo a v tom to asi bude.

Kata naňho začne vykrikovať, nech sa baví so všetkými, lebo s nami celé prázdniny nebude. Rozmýšľam, čo by si v tejto situácii pomysleli ryby. Ale asi nič, lebo ony medzi sebou takéto Katy nemajú. Využívam mlčanie. To je pod hladinou mora najrozšírenejšia zbraň. Tu hore ju používa len málo ľudí.

O.C. všetkým navrhne, aby mu tykali. Herečky sú nadšené. Ja nie. Nechcem mu tykať. Príde mi to hlúpe. Nevie to vysvetliť, tak mu poviem, že ľud'om, ktorých si vážim, netykám. Usmeje sa. Opäť by sme sa bavili len my dvaja, čo veľmi riešiť nechcem, lebo poznám Katu.

O.C. nám všetkým objedná puškinku. Nevie, čo to je, ani neviem, ako sa to volá v neskrátenej forme, ale exujem. Exujem hocičo iba vtedy, ak je to hnusné a nedá sa to vychutnávať. A toto je presne ten prípad.

Konečne prifrčia chalani. Odl'ahne mi. Máme ich v triede iba desať, ale stoja za to. Matúš si sadne medzi mňa a O.C. poteší ma to. Matúša mám rada. Prinesie mi ďalšie pivo, no, ale už nie som schopná vypočítať koľké.

Dnes na sebe nemá tunel. Má košel'u, ktorú nosí iba na slávnostné príležitosti, pretože je príliš nóbl. No a má ju na sebe iba druhý krát. Predtým ju mal na dedkovom pohrebe. Chvil'u sa bavíme o tom, či sú pohreby a víza natoľko podstatné, že si to zaslúžia. Nie sú. Matúš sl'úbi, že si ju nabudúce dá v deň, keď sa premením na rybu. No, uvidíme.

Chalani idú húliť. Matúš volá aj mňa, ale ja nezvládam. Nechce sa mi a je mi dobre. Pijem ďalšie pivo a fajčím. Privolávam k sebe rakovinu.

Kata plače, lebo ju O.C. nemiluje. Už zase. On ju má na háku, čosi mi rozpráva, ale nevnímam. Je 12:08 SEČ, v tejto chvíli sa rozhodnem, že už pijem iba kofolu. O druhej mi ide autobus domov. Stopovanie neprichádza do úvahy. Takúto nakrivo chodiacu by ma aj tak nikto nezobral.

Idem si tú kofolu kúpiť k baru. Stoja tam starí chlapíci, čo každý deň, presne na tom istom mieste, oslavujú to, že vôbec nastal. Jeden z nich mi zaplatí rum. Exujem, ved' prečo nie? Ale prečo áno? Neriešim, som opitá. Kým prídem ku stolu, pooblievam celú krčmu sladkou hnusotou.

Matúš sa vrátil. Usmieva sa a má taký zvláštne zastretý pohľad. Rozpráva mi o svete a o sebe. Niečo mu dokonca rozumiem, ale asi si to nebudem pamätať. Sedíme celkom blízko. Vstúpil do mňa neobvyklý pokoj. Fajčíme. O.C. nám zašúl'al cigarety, lebo ja by som to nezvládla. Matúš už vôbec nie. Kofola nepomáha.

Ružovo - tyrkysové odídu. Ostane len O.C., Kata, my a zopár mlčiacich chalanov, ktorí ležia na vedľajšom stole. Vyzerá to na dobrý matroš, ale aj tak neľutujem, že som nešla. O.C. rozpráva historiky z mladosti, Kata sa smeje a ja s Matúšom si vychutnávame spoločné ticho.

O desať dve. Odchádzam. Matúš ma ide odprevadiť. Kata sa tvári, že jej budem chýbať. Všetci vedia, že to vôbec nie je pravda. Len chce nejakým hereckým výkonom zakryť, aká je rada, že zostane s O.C. sama. Lúčim sa. O.C. je opitý, nie až tak ako ja, ale dost'.

Na autobusovej stanici sme za neveriteľné dve minúty. Výhoda staničných krčiem. Sadneme si. Matúš nemá tunel, tak sa hráme tú druhú hru. Rozpráva mi veci, čo počul v romantických filmoch: takú ako si ty som nikdy nestretol; si najkrajšia ryba, akú poznám... no a tak. Tento krát nemám síl otáčať hlavu inam a nie je tu ani záchranné pivo.

Matúšove pery, jazyk a všetko plus moje pery, jazyk a všetko prerušil príchod autobusu. Správna voľba, lebo na blízku nebol žiadny tunel.

Ostala mi jeho chuť v ústach. V autobuse sedím vedľa Majkiho. Celú cestu sa bavíme o čaji, o ľuďoch, topánkach, ale aj tak stále myslím na to, že ruky sú síce fajn, ale ústa sú ústa.

*Na druhý deň sa svet naozaj zvláštne otáča. Lahnem si do vane plnej horúcej vody a na chvíľu sa mi úplne živo zdá, že som ryba. Užívam si ten ubolený pocit a vnímam svet inak. Všetko mi príde také zvláštne tekuté a **pominuteľné**.*

Volá mi Kata. Keď sme včera s Matúšom odišli, ona a O.C. šli na jeho privát a bozkávali sa. Podrobnosti nepočúvam, príde mi to dosť nechutné. Kata všetko hovorí nadradene. Posledná veta, ktorou mi oznámi, že vyhrala, ma skoro utopí vo vani.

Kata ešte stále nechápe, že ja som včera a vždy predtým súťažila niekde úplne inde.

III.

Umri, láska moja.

Fontána prská vodu. Je to taký malý raj uprostred mesta. Okolo chodia ľudia a preberajú životné problémy. Ženské so zmrzlinou vyzerajú naozaj ohavne.

Nitra, v ktorej som prežila šesťnásť rokov. Tráviť tu prázdniny mi príde nezmyselné. Zvláštne ako neviem nájsť svoj pokoj, čoraz viac mi to tu pripadá neznáme a uzavreté. Nie je to Nitrou, v poslednej dobe sa takto cítim všade. Akoby som nevedela nájsť tú svoju dimenziu, svoje akvárium, v ktorom som zvyknutá žiť. A tak len blúdím po cudzích moriach a vyhýbam sa ľuďom. Nielen zlým, ale aj dobrým.

Každú chvíľu mám pocit, že mi z očí vytrysknú hektolitry vody. Nie je pravda, že ryby neplačú. Ono je to len v mori trochu menej vidieť.

Som ďaleko od mamy a od iných ľudí, no od Matúša som asi najďalej. Strácam sa. Nerozumiem, prečo sa svet hýbe a mení tak rýchlo.

Zaplával si v mojich myšlienkach a pomaly ich všetky rozpredal babičkám. Kúsky, malé črepy mojej duše. Viem, že vždy všetko myslí tak, ako to hovorí. Len ja si to asi prekladám do celkom cudzej reči.

Rozmýšľam, čo mu mám teraz povedať. Nič, prázdno. Sedí pri mne a ja ho ani nevnímam. Ani tie noci v byte môjho otca som nevnímala. Bolo to ako dávno zabudnuté spomienky, ktoré sa práve odohrávajú. Stále to isté. Tie isté pohľady a gestá. Naozaj neviem, čo so sebou.

Nepočúvam ho. Ani sa nesnažím rozumieť. Rozmýšľam o svojom mori, ktoré si nosím v sebe. Ten tichý pocit rýb, čo vo mne plávajú. Nast'ahoval sa tam mojím prvým nádychom. More mám tajomné a málokto mu rozumie. Nikto sa v ňom

nevyzná, ani ja. Ale nevadí mi to. Prispôsobujem sa mu. Sme ako pripútaní k sebe. Ja a moje more. Skrýva príliš veľa živého a bolestivého. Matúš niečo tušil, ale nie dost' na to, aby nám porozumel.

Tvári sa akoby sa nič nedialo. Myslí si, že je všetko v poriadku. Myslí si, že konflikty sa riešia poprepletaním tiel. Náhlym a neškodným odkrytím sa navzájom. Nejakým rituálom, ktorý začína zhasnutím svetla. Vždy zhasnem. V tme sa niektoré veci zdajú iné. Tma očisťuje svojou černotou. Zbaví duše hriechov, prachu dňa a všetkých zlých ciest, na ktoré sa vydajú.

Matúš nikdy hneď nezaspí. Pozerá sa na mňa v tej tme, na mňa očistenú a zotrúvajúcú vo svojom mori. V poslednej dobe sa v týchto momentoch cítim zle. Chce sa mi vyliezť z vlastnej kože a samú seba zahrabať niekam hlboko do zeme. Mávam v týchto chvíľach pocit, že si ani nezaslúžim byť tým, čím som, že sa mi nepatrí žiť na tomto svete.

Zapálím si. Aj Matúš si zapáli. Pozerá na mňa takým zvláštnym spôsobom. Ešte stále nevie, že sa niečo deje.

Rozhodneme sa ísť domov. Matúš sa rozhodne. Vymyslel si, že mi nie je dobre. Nie je mi dobre, ale jeho liečba tomu ani trochu nepomôže.

Uvaril mi čaj. Šípkový. Nebolo veľmi na výber. Otcov byt naozaj nie je vybavený. Dovolenkujúci ľudia asi nemyslia na svoje deti tajne prebývajúce v ich obydliach. Ešte štyri dni a otec plus jeho nová rodina sa vrátia. Nové deti, nová hysterická ženská, nové starosti. Zabudol. Aj ja s bratom pomaly zabúdame. Zneužívam otcovu neprítomnosť. Bez neho mi je lepšie ako s ním.

Aj bez Matúša by mi bolo lepšie. Ešte štyri dni a obaja odídeme domov. On do svojej Kremnice a ja do Zvolena. Budem chvíľu sama. Len ja a moje ticho. Potom sa možno iba tak stretneme v škole a bude to také ako predtým. Nechala som svoje more, aby ma odnieslo a teraz neviem nájsť cestu.

Stmieva sa a je mi zima. Matúš ma zakryje kvietkovanou dekou. Tvári sa, že produkuje veľa telesného tepla. Cítim sa zvláštnne. Nevie.

Matúš čaká, kým zhasnem svetlo. To je moja úloha. Urobiť tmu, ktorá nás oboch pohltí. Lenže mne sa nechce. Tomuto už očista nepomôže. Dvaja nečistí vedľa seba. Ležíme. Neónka mi odporne reže oči. Ale nesmiem zhasnúť svetlo.

Nie je mi takto dobre. Bojím sa každého pohybu. Nehovorím nič. Iba sa nadychujem a vydychujem. Matúš zhasol. Nie vždy musím všetko urobiť ja.

Dotyky a spojené pery. Cítim sa zvláštnne. Nie som to ja. Je to len moje telo. Moja telesná schránka v otcovej posteli. Ktovie, či sa aj otcova nová žena takto niekedy cíti. Či si aj ona len tak pláva vo svojom mori, zatiaľ čo...

Koniec. Ležíme vedľa seba. Matúš sa na mňa pozerá. Sme ako dve múmie. Ako v hrobe. Ticho a spolu už na veky. Bronzové súsošie, ťažkopádne a zachmúrené. A chudera láska kdesi v kúte obhrýza starú kosť.

Odchádzam na balkón. Cigaretka je niekedy príčinou záchranu vlastnej duše. Dôvodom tichého odchodu, ktorý vyznie dôveryhodne. Nikto pod ním nečaká nič

hlbšie. Len ľudia ako ja si ničia pľúca. Čo však s pľúcami? Celkové zdravie nezaručuje šťastný život a šťastné konce.

Užívam si samotu. Vdychovanie a vydychovanie sivošedého dymu. Ryba, ktorá fajčí, nemusí byť zákonite otrávená. Treba si ju len zachovať ako unikátny zjav.

Vonku je zima a tma. Trochu sa trasiem. Sledujem hviezdy. Podivné súhvezdia, ktoré niekto objavil. Ani trochu sa nepodobajú na to, čím sú. Niekedy si pripadám ako súhvezdie.

Obklopená hviezdami cítim sa akosi lepšie. Každých šesť ľubovol'ných hviezd sa dá pospájať do tvaru ryby. Nevie, či to aj ostatní ľudia takto vidia. Každý možno nájde v tých vzdialených bodkách niečo iné. Hviezdy, ktoré o sebe navzájom možno ani nevedia sú hodené do jedného vreca len preto, že kedysi niečo pripomínali.

Prikradne sa sem Matúš. Rozčúli ma to. Prečo ma nemôže aspoň chvíľu nechať samú? Stále na mňa priliepa svoj otravný pohľad a čaká na neviem čo.

„Čo ti je?“

Dost' hlúpa otázka. Prečo ľudia nikdy nič nepochopia len tak bez slov? Viem, ani ja to nedokážem, ale aspoň sa o to snažím!

„Vypadni, nechcem ťa vidieť!“ toto som asi nechcela povedať. Chcela som niečo v tom zmysle, ale nie takto.

„Čo som ti zase urobil?“

Čo mi zase urobil? Nič. Vôbec nič. To vo mne je chyba. Otrávil som sa svojimi myšlienkami.

Matúš sa tvári nahnevane. Čím viac sa tak tvári, tým viac mám chuť ho zabiť.

Najlepšie nožom. Čepel' má taký svoj štýl. Vlastný význam.

„Umril!“

Čo? Čudujem sa, že ma teraz z toho balkóna nevyhodí. Čudujem sa samej sebe, že dokážem niečo také povedať.

Odišiel. Najprv odo mňa fajčiacej, potom odo mňa úplnej.

Ráno je pokazené a zlé. Prebudím sa v detskej izbe otcových nových blízkych. L'ahnúť si k Matúšovi by bolo asi príliš trúfalé. Nevidela som ho odvtedy, čo som mu prikázala zahnúť. Dvaja ľudia v troch izbách a predsa sa nestretnú.

Matúš už nie je. Nenechal odkaz, nenechal na pamiatku ani vyčesaný vlas. Iba zopár čiastočiek genetického kódu zamenil za tie moje. Mám jeho kúsok v duši, on má v duši môj. Aj keď on o to asi predsa viac stál.

Fontána prská vodu. Je to taký malý raj uprostred mesta. Okolo chodia ľudia a ženské so zmrzlinou nevyzerajú o nič lepšie ako kedykoľvek predtým.

IV.

Nezopakujeme si to.

Blúdím po meste. Je ťažké zvyknúť si, že ma nikto neprenasleduje. Nikto nerobí ozvenu mojim krokom. Som to len ja, rybia kráľovná. Možno by som chcela byť niekým iným. Ale nie som. Vlasy sa rozlietali len tak v smere vetra. Popol vždy rozfúka. Myšlienky sa pevne držia hlavy.

Dlažobné kocky. Schody. Nevieam, kam sa to chcem dostať. Asi čo najďalej od samej seba. Vždy sa prenasledujem. Nikdy sa mi to ani trochu nepáčilo.

Matúš a iní zúfalci ma už na ulici ani nepozdravia. Prechádzajú sa po mačacích hlavách už s inými ničiteľkami. S inými, ktoré rovnako ako ja, nechcú nič, iba ich pokaziť, zničiť, zneužiť, odhodiť a ktovie čo ešte.

Ráno, keď Matúš odišiel, bolo chladnejšie ako iné rána. Stála som na balkóne a dúfala, že čo najrýchlejšie zamrznem. Premením sa uprostred leta na obrovský cencúľ a nič ma už neroztopí. Ani slzy mojej a iných matiek.

Vykračujem si po meste a čakám, že niekoho stretnem. Niekoho, kto pochopí všetko, čo poviem, urobím, každý môj pohľad. Som si istá, že prejdem ešte dlhú cestu, kým sa niekto taký pritrafí.

Katra. Nie je ideálna kandidátka, ale už sa mi nechce hľadať. Ide sa vytancovať do nejakej zastrčenej krčmy. Ona plus milión známych neznámych. Pridám sa. Nie preto, že sa mi chce. Možno práve preto, že sa mi nechce.

Diskotéka o ničom. Pijem svetlé pivo. Svetlé. Lebo tmavé nemajú. Priplazí sa akýsi Roman. Roman skaut. Myslí, že ma ohúri historkou ako stopol nákladný vlak. Tvárim sa naozaj zaujato. Nie preto, že sa to teraz odo mňa očakáva, skôr preto, že sa inak tváriť neviem. V tejto chvíli.

Myslím na Matúša. Čo teraz asi robí. Či si na mňa ešte občas spomenie. Či si spomenie aj na pekné veci, alebo ma len preklína. Možno práve uvažuje nad tým ako zabiť rybu. Moje druhé ja, ktoré si len tak preplávalo jeho bytím. Bytím, ktoré bolo kedysi tak blízke a samozrejme.

Roman sa tvári zaujato. Nevieam, či som ho zaujala ja, alebo niečo iné. Oznámi mi, že som ešte v puberte. Prišiel na to podľa toho, že nezdravím mužov, svoje bývalé obeť. Nechcem sa brániť. Je mi to dost' jedno. Sama pre seba sa tvárim ako hrdá ničiteľka cudzích duší. Ako špeciálny druh ryby, ktorý splní zopár želaní, ale potom za ne vyžaduje neprimeranú daň.

Letný pohľad na hodinky. Je menej hodín ako pív, ktoré som vypila. Záverečná. Celá spoločnosť sa presunie na námestie. Fontána nefunguje napriek tomu, že je spaľujúce leto. Nie je to nocou. Nefunguje ani cez deň. Romana to trochu mrzí. Vyhlási sa za odborníka na kúpanie vo fontáne. Nechcem mu to uveriť.

Prikradnú sa neznámi Poliaci. Chcú komunikovať. Po anglicky. Obratne využijem obe vety, čo v tomto jazyku ovládam. Najprv don't eat the smokin' fish a neskôr, keď čas pokročí aj i tis very succesful bussiness to have a gun which looks such like an umbrella but in fact i tis a shooting gun. Nevieam, či

porozumeli, ale sú mi ukradnutí rovnako ako Roman, ja sama o sebe a celý okolitý svet.

Čas sa kráti tesco vínom. Dáša už nie je ani trochu vo svojej koži. Strácam šupiny. Nevládzem už preplávať ani bežnými otázkami o mne.

Roman si ma zavolá k sebe. Pery sa zlepia. Nechcem to, ale nebránim sa. Je to živočíšne. Príliš omámená, ani to poriadne nevnímam. Necítim ani jeho chuť.

Spoločnosť sa chce odobrať domov. Nikto nikoho neprehovára. Len Roman ma bombarduje stále tou istou otázkou. Či s ním nejdem do klubovne. Nevieť do akej klubovne. Nepamätám si, čo som odpovedala. Len sa zrazu ocitnem na kamenných schodoch. Ja, Roman a Romanov bicykel. Stále mi nedochádza, o čo ide.

Ja, Roman, neporiadok, špina. Ležíme na dlážke. Dost' podivné lôžko. Pomaly začínam chápať. Ako zvieratá. Ani kúsok citu. Ani pretváarka. Nič. Len monotónne pohyby a tiché šepkanie ako by to mohlo byť lepšie. Začína svitať. Zaspal. Rozmýšľam, čo sa vlastne stalo. Je mi to jedno. Necítim sa zneužitá, len ma bolí celé telo. Neslzia mi oči. Nič sa so mnou nedeje.

Potichu sa oblečiem. Mohla by som robiť hluk, aj tak by sa nezobudil. Až teraz si všimnem ako vyzerá nahý smiešne. Nie smiešne komicky, skôr smiešne úboho. Je mi z neho do plaču.

Napíšem mu odkaz: Odišla som. To je všetko. Nič nové a objavné. I ba, aby to pochopil. Aby si nemyslel, že som splynula s prachom klubovne skautského oddielu číslo 23.

Cesta cez mesto je nekonečná. Mačacie hlavy akoby každým mojim krokom vykriekli od bolesti. Prenášam svoj zmätok a únavu na ne. Cudzíe pohľady. Viem, že sa nikto na mňa nepozera, no predsa mám ten pocit, že priťahujem oči. Zbavená dôstojnosti, ubolená. Akoby som nahá stála pred lekárňou a čakala na kúsok zožltnutého obväzu. Čakám, kedy sa okolité telá pokúsia vytrhať mi vlasy, utopiť ma v kaluži môjho nula RH pozitívu. V krvi je možné utopiť aj rybu. Najmä ak je unavená a nie je si istá sama sebou.

Kľúč v zámke. Rodina čerstvo prebudená a šťastná. Nastal čas tváriť sa normálne. Netreba sa zrovna usmievať, len nevyzerat' tak zúbožene. Áno, bolo dobre; spala som u Katry; piekli sme chlieb; ja, Katra a jej mama. Keď je človek v koncoch, vymýšľa celkom romantické situácie. Áno, už som raňajkovala; idem sa osprchovať.

Len ja a silný prúd vody. Snažím sa zo seba zmyť pach Romanovho tela. Pach cudzích myšlienok, nárekov a vzdychov. Dotyky človeka, čo sa nedokáže pretvarovať. Keby to aspoň skúsil, možno by som teraz neležala na dne vane a nečakala, kým mi narastú stratené šupiny a plutvy. Nesnažím sa plávať. Snažím sa len prežiť túto potupu. Odcudzenie od seba samej.

Hľadať lásku v skautských klubovniach, bez uváženia a pretváarky, nie je ani trochu správne.

Starý známy zvuk. Pípnutie. Mohol by to byť Matúš, neuveriteľný a oznamujúci ako bytostne mu chýbam. V tejto chvíli by som mu to aj uverila. Chcem sa k niekomu navždy privinúť. K niekomu, kto mi pofúka rany. Najmä ti, z ktorých netečie krv.

Roman. Roman a jeho otázka. Rovnako hlúpa a nezmyselná ako všetky, ktoré vyprodukoval. Nezopakujeme si to?

IV.

Jeseň predsa len nastala.

Koniec leta prichádza neskôr ako omeškaný vlak. Lastovičky sa pripravujú na dlhé cesty a lístie prechádza do iných, vyzretých farieb. Ochladzuje sa. Možno práve na toto som čakala. Na posledné lúče slnka. Snažím sa dohnat' preflákaný čas a urobiť všetko, čo som sebe alebo svetu sľúbila. Ľudia sú už unavení z horúčavy, ktorú tak dlho očakávali. Olúpu si z tela zvyšky opálenej kože a pomaly pomaly sa pripravujú na ponorenie do melanchólie. Koniec augusta prináša čakanie na nové víno.

Túlam sa po uliciach mesta, v ktorom prebýva moje alter ego. Tu sa občas cítim ako v slanej vode. Vo svojom zelenomodrom svete. Poznám všetky uličky a zákutia s opadaným lístím. Už sa teším na jesenné dažde.

Akýsi festival. Divadlo a tak. Príliš veľa ľudí, necítim sa medzi nimi dobre alebo zle, mám v sebe rybí pokoj. Pokoj, ktorý mi mohlo priniesť len toto mesto. Ponorím sa do svojho obvyklého mlčania. Rozmýšľam, čo vo mne leto zmenilo. Nie som celkom iná ako pred ním, ale trochu predsa.

Kopa divadelníkov a pseudohercov. A ja. Vychutnávam si svoje mlčanie a keď ma ľudia vyzvú k slovu, iba sa usmejem. Nevie, čo si o mne teraz myslia, je mi to celkom jedno. Nie je mi smutno. Netuším, ako mi je. Sama pred seba sa tvárim ako tajomná osoba.

Potichu dúfam, že nestretnem Matúša, že o seba nezavadíme pohľadom. Viem, že ten môj by mu toho chcel veľa povedať. Pošepkať. Niektoré veci si musím nechať pre seba.

Sedíme pri pive. Ja a zopár pseudohercov. Tvária sa príliš nenormálne. Počúvam ich filozofovanie a príde mi podobne prázdne ako tých zopár pohárov, čo už z predom mňa odniesli. Bavia sa o literatúre. Chlapík so zvláštnym účesom číta svoje básne. Sú dosť zlé, no napriek tomu sa všetci tvária, akí sú šťastní, že ho môžu počúvať. Utešujem sa tým, že je to možno recesia, ale asi zbytočne.

Poťahujem z cigarety a tvárim sa pri tom zaujímavo tajomne. Akoby som bola vystrihnutá a čiernobieleho filmu. Sledujem obláčiky dymu, čo mi vychádzajú z úst, premieňajú sa na ryby, chobotnice, medúzy a iné súčasti môjho sveta. Som rybia kráľovná. Nevie, či mi to niekto uveril, ale teší ma to. Ten pocit.

Pivo. Zvlášťne, keď ma naň pozývajú okolití muži. Nevieť, či je to tým, že som uverila v svoju tajomnosť, alebo ten záujem predstierajú zo súcitu. Ten, ktorého sa týkajú zlé básne sa so mnou snaží komunikovať. Odpovedám len tak pol slovne. Nechcem s ním nadviazať hlbší rozhovor. Pomaly zisťujem, že jeho básne sú presne ako on: príliš veľa trúfalých slov, ale inak o ničom. Prinesie mi ďalšie pivo a skladá k nohám poklony. Presne tie, alebo aspoň podobné, ako Matúš. Filmy. Lenže s Matúšom sme sa len tak hrali a bolo to pekné. Ten, ktorého sa týkajú zlé básne to myslí vážne. A pekné to nie je.

Snažím sa niekam uniknúť. Pohľad mi padne na chlapca s palicou. Tú palicu si nosí všade so sebou a občas s ňou aj niečo predvádza. Nevieť, ako sa volá, ale vyzerá trochu menej nepríčetne ako ostatní. Keby bol rybou, bol by červenomodrý. Netuším ako som na to prišla, ale príde mi to samozrejmé. Má láskavé oči. Nevieť, či je taký láskavý naozaj, alebo sa tak javí preto, že je pseudoherec

Katarína akási vo veku mojej matky je už dost opitá. Je mi odporná. Niektorí ľudia sú opití humornejší ako zvyčajne. Ona je nechutná. Váľa sa po všetkých. Doslova. Vysvetľuje nám, že po nej každý ide. Tým chalanom, čo sú od nej o dvadsať a viac rokov mladší hovorí "synku". Započujem, že červenomodrý chlapec nenávidí svoju matku. Je to len taká tichá poznámka, na ktorú nikto nereaguje. Všetci to berú ako holý fakt, alebo sú zaujatí svojou osobou.

Zapálím si asi milióntu cigaretu a znova sa dám do mlčania. Už viem, prečo to ryby takto robia. Cítim sa akoby som plávala v priehľadnej vode. Myšlienky mi poviazali plutvy. Myslím na Matúša. Opäť. Viem, že ho nechcem stretnúť, no predsa naňho myslím. Aké to teraz bude v škole. Dvaja ľudia v jednej triede snažiaci sa nepozrieť jeden druhému do očí. Taký zvlášťny pocit. Len nepovedať nič, čo by mohlo tomu druhému niečo pripomenúť. Smiešne, ale najviac ma trápi, kto si so mnou pôjde cez prestávku zapáliť. S kým prežijem ten pocit o aký sú nefajčiari navždy ukrátení. Pocity spolupatričnosti skrývajúcich sa vyvrhel'ov, ktorí si navyše aj ničia zdravie.

Katarína akási vo veku mojej matky a ten, ktorého sa týkajú zlé básne vyhlásia odchod. Ideme na koncert nejakej ska – kapely. Nechce sa mi tam, ale neviem, kam inam by som teraz mohla ísť. Radšej budem spoločnosti, je to verejná samota. Vzdialená od ľudí, ktorí sú tak blízko. Presúvame sa. Desať osôb pochodujúcich za sebou, dvaja podopierajú Katarínu akási vo veku mojej matky. Ja a chlapec s palicou sa len tak obšmietame popri nich. Nie spolu, každý sám.

Námestie. Pódium a príliš veľa ľudí. Postretám zopár známych. Všetci sú veselí, usmievajú sa, o škole nechcú ani počuť. Na rozdiel odo mňa, oni si prajú, aby toto leto pretrvalo na večné časy. Bavím sa ku podivu celkom dobre, až kým ktosi nespomenie Matúša. Snažím sa to zvládnuť s rybím pokojom, ale nedarí sa. Ani neviem prečo mi z očí vytrysknú slzy. Len tak, akoby nič. Ten, ktorého sa týkajú zlé básne ma otravuje nezmyselnými otázkami. Ľudia by sa mohli naučiť,

že keď ryba plače, majú jej dať pokoj. Chlapec s palicou mi bez slova ponúkne vreckovku. Nehovorí nič a netvári sa súcitne, možno to trochu pochopil. Že sa netreba rybám pliesť do sĺz.

Keď si poutieram čierne kruhy spod očí, stretnem Deka. V máji zmaturoval u nás v škole. Ponúkne mi vodku. Dám si. Nie preto, že by som vodku mala nejak špeciálne rada. Nie zo žiaľu. Asi len tak, lebo treba robiť aj veci, čo celkom nedávajú zmysel. Sadneme si na deku (s Dekom) a zabíjame seba a fl'ášu... pomaly, ale smrť oboch strán je zaručená. Otázkou zostáva, kto pôjde do neba prvý.

Tancujem. Prečo nie? Celkom ma baví len tak sa hýbať do rytmu podivnej hudby. Keď zatvorím oči, pripadám si ako vo vode. Možno sú to zvyšky sĺz na viečkach a možno už účinkuje Dekov zázračný nápoj. Príliš dlho mi chuť tancovať nevydrží, ale tú chvíľu sa naozaj zabávam.

Sadnem si na lavičku. Ku mne si sadne Niekto a Ešteniekto. Niekto je z Bystrice. Má domácu pálenku. Je síce hnusná, ale dám si. Týmto momentom zahájim ochutnávku domácej z celého Slovenska. Celkom ma baví porovnávať chute rôznych kútov mojej krajiny, no napriek všetkému: domáca je vždy hnusná a páli v krku. Tancujem, ochutnávam a občas fajčím. Uzavretý kolobeh. S Ešteniekym, ktorého stretnem s pivom v ruke o pár chvíľ neskôr, sa bavím o rybách. Nerozumie im, ale ja mu to všetko vysvetlím. Popíjam jeho pivo a rozprávam mu o morskom dne, o megalodonoch a o svojom vnútornom mori. Nerozumie tomu, ale zaujíma ho to. On mi rozpráva o Bohu. Nerozumiem tomu, ale ani ma to nezaujíma. Odídem v polovici jeho vety, presne v momente, keď sa plechovka zbaví toho svojho vnútorného mora.

Zasa myslím na Matúša. Zapálím si a snažím sa vyfúknuť obláčik v tvare ryby. Matúš má teraz možno novú ničiteľku, možno je sám a možno už ani nie je. Možno sa v to chladné ráno rozplynul nielen mne, ale celému svetu. Nekreslí už ryby na autobusové zastávky. Možno už prestal fajčiť a cez prestávku si tajomný pocit vyvrhel'stva budem musieť vychutnať sama. Ale to asi tak, či tak.

Chvíľu tancujem a vrátim sa opäť k ochutnávaniu. Už ani neviem, akú má tá domáca chuť, z ktorého kúta mojej vlasti je a či je to vôbec domáca. Komunikujem asi s každým, no vždy zabudnem kto to bol, len čo sa otočím k niekomu inému. Mlčanie sa rozplynulo ako cigaretový obláčik.

Zbadám v diaľke Matúša. Príde mi to čudné aj napriek tomu, že toto je jeho mesto. Mesto, v ktorom žije on. Stojí opodiaľ s nejakou ružovotyrkysovou ženskou a tvári sa, že ma nevidí. Tvári sa zaujato svojou spoločníčkou, usmieva sa celkom odporne. Nikdy som ho nevidela takto sa usmievať. Je to úsmev aký by som od neho neočakávala. V tomto momente to pochopím. Nechýba mi on. Chýba mi niekto, s kým budem chodiť fajčiť, niekto, koho sa budem môcť držať v daždi. Živý prežívajúci daždník.

Zase v inej diaľke zbadám chlapca, čo mi ponúkol vreckovku. Červenomodrú rybku a palicou. A pivom. Stojí tam sám a pije. Pritancujem k nemu. Snažím sa

tvárit' čarovne neprebádane a ktovie ako ešte. Rozprávame sa o svete, ktorý nie som schopná vnímať. Objíme ma. Tajne dúfam, že sa Matúš pozerá.

Sedíme niekde na tráve. Rozpráva mi o sebe. Má šestnásť. Rokov. Je z Banskej Štiavnice, meno mi uniklo. Má krásny úsmev. Na lícach sa mu robia jamky. Aj Matúš mával takéto jamky. Dve neuveriteľne hlboké priepasti, v ktorých prebývala moja rybia duša. Síce iba občas a na krátke okamihy, ale predsa.

Koniec koncertu. Ľudia sa pomaly rozlievajú kade – tade. Ešte stále sedíme na tráve. Moje more je tichučké, cítim sa podivne. Snažím sa vypočítať ako rýchlo si Matúš za mňa našiel náhradu. Ako rýchlo zaplátal ten kúsok, tú medzeru v spleti genetického kódu, čo som mu vytrhla. Mrzí ma jedine to, že tú prázdnotu zatrel na ružovotyrykysovo. Ženskou, akým sme sa vždy, len tak sami pre seba, posmievali.

Akoby mi žiarili oči. Sledujem ľudí ako odchádzajú do svojich domovov, alebo aspoň do postelí, v ktorých budú spať. Je neskoro. Je mi dobre, len trochu zima. Pritúlím sa k bezmennému chlapcovi. Nemyslím na Matúša. Myslím na to, že naňho nemyslím.

Náručie chlapčiatka, čo mi ponúklo vreckovku, je láskavé ako jeho pohľad. Teraz už viem, že je to jeho pseudoherectvom, napriek tomu sa cítim príjemne. Viem, že zajtra, alebo hocikedy potom, tu už to náručie pre mňa nebude, ale netrápi ma to. Som sama v tichu, len v túto chvíľu som s ním. Je to taký kúsok nežnosti, ktorý sme si pre seba ukradli, nič, čo by malo pretrvávať.

Ráno bude ospalé, možno sa stretne v kúpeľni. Venujeme jeden druhému len jeden blýskavý pohľad a obídeme sa presne tak isto, ako sme sa obchádzali celý ten čas predtým. Budeme sa sami pre seba usmievať a myslieť si svoje. A bude to tak dobre.

Jeseň predsa len nastala. Škola sa rozrástla o jednu osobu, ktorá ma už ani nepozdraví. Deje sa to, čo som očakávala. Ostražitosť pri každom slove a pohľad lieta všade, len nie tam, kde mu nedovolím ísť. Aspoň, že je poslušný.

Cez prestávku som na chodbe stretla chalana z vedľajšej triedy. Nepoznám ho. Navzájom nevieme, kto sme. Boli sme si spolu zapáliť.